

jen iz štirih zgodb, ki se lotevajo različnih ljubezenskih izkušenj, Wim Wenders pa je te zgodbe opremil s prologom, intermezom in epilgom. V njih je preko figure filmskega režiserja predstavil svoje videnje Antonionijevega filmskega pogleda na svet, pogleda, ki je skozi distancirano objektivnost skušal dešifrirati prikrite razsežnosti modernega človeškega bivanja. V središču Antonionijevega zanimanja pa je praviloma bila nekakšna izvotljena emocionalnost, čustvena razrvanost in odtujenost. Če je torej modernista Antonionija zanimala »resnica«, tudi resnica o ljubezni, se pravi tisto, kar vidi »duhovno« oko, pa se je Monteiro pozabaval, vendar ne v pejorativnem pomenu te besede, s tistim, kar vidi »fizično« oko, z »videzom«. In z »videzom« se je v formalnem pogledu pozabaval na skoraj podoben način kot Antonioni, kar pomeni, da so njegove filmske podobe na nek način asketske, pravo nasprotje kakšni fellinijevski baročnosti. »Asketske« pa tudi zato, da bi izbrani »videzi« postali bolj vidni in prisotni, privlačni in vabljeni. Pa naj gre za kepico sladoleda ali pa za komaj brsteče bradavičke na nedolžnih dekliških prsih.

Če je torej Deusova komedija film, ki je sicer spotakljiv za kakšnega puritanskega moralista, pa je to vsekakor mali filmski biserček, ki erotike še zdaleč ni eksploatiral v kakšni poceni transparentnosti. Zgrajen je na nizu situacijskih in verbalnih domislic pa subtilnih iger odkrivanja, prikrivanja in zapeljevanja ter nenazadnje na nizu skoraj obrednih erotičnih seans. Film tako govori o »malih stvareh, ki delajo življenje«, o stvareh, ki so sicer na meji »perverznega« in zato je tudi prav, da je posvečen prezgodaj preminulemu francoskemu kritiku osemdesetih let, Sergeju Daneyu. Daney je ljubil tiste »male« filme o »obrobni stvareh«.

ČUDNI DNEVI

STRANGE DAYS

režija: Kathryn Bigelow

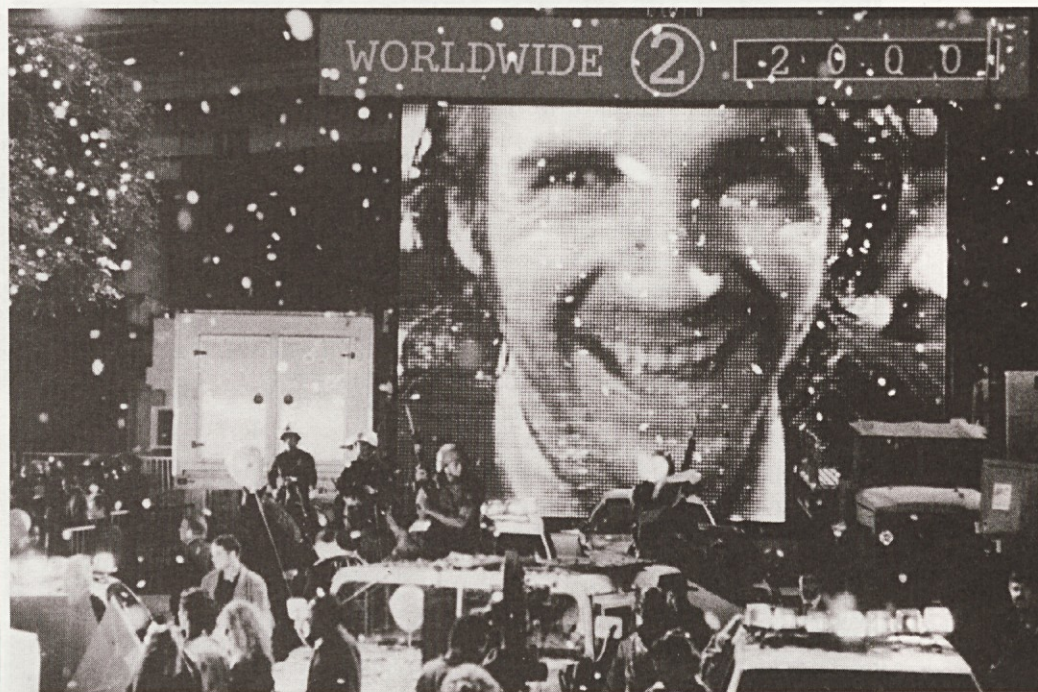
scenarij: James Cameron, Jay Cocks

fotografija: Matthew F. Leonetti

glasba: Graeme Revell, Deep Forest

igrajo: Ralph Fiennes, Angela Bassett, Juliette Lewis, Tom Sizemore, Michael Wincott, Vincent D'Onofrio

ZDA, 139 minut



V zgodovini filmskega spektakla so igralci velikokrat sedali za filmsko kamero, omenimo vsaj filmskega kavboja, Johna Waynea pa fatalno žensko francoskega filma, Jeanne Moreau. Na letošnjem beneškem festivalu so se v vlogi režiserja ponovno predstavili Josiane Balasko, Mel Gibson in Sean Penn. Zaradi njenega fotogeničnega obraza pa bi lahko med igralke prišteli tudi Kathryn Bigelow, ki pa je s filmom **Čudni dnevi** potrdila, da je odlična režiserka. S filmom **Čudni dnevi** je Kathryn Bigelow

najprej dokončno spodnesla tradicionalno mišljenje, da ženskim režiserkam praviloma ležijo bolj senzibilne teme oziroma da jim je filmska govorica t.i. trdih žanrov na nek način tuja. Kathryn Bigelow si je namreč izbrala temo po meri Ridleya Scotta in jo je utelesila z izrazno vročico, ki ji je bil v zadnjem času med drugim kos tudi Spike Lee, pa čeprav je sicer v svojem zadnjem filmu **Clockers** več prostora namenil »psihološki« interpretaciji.

S svojim znanstveno-fantastičnim filmom nas je ameriška filmska »akcionerka« predstavila v čas tik pred iztekom drugega tisočletja, torej v čas apokaliptičnih jezdecev. ▶

In kot je prav za vsak dober znanstveno-fantastični film, apokaliptični jezdeci **Čudnih dni** ne prihajo iz kakšnega povsem na novo izmišljenega fantazijskega sveta, ampak so projekcija sodobnega znanstvenega razvoja in aktualne socialne kondicije. Zgodba pripoveduje o bivšem policijskem inšpektorju, ki se ukvarja s prepovedano prodajo koščkov »človeške izkušnje«, ki so večini tehniziranih človeških stvorov postali nekaj povsem tujega, nekaj kar sami niso več sposobni neposredno izkusiti. Ti koščki so na posebnih disketah in s svojvrstnim »walkmanom« se lahko vsakdo odpravi nazaj v »emocionalno preteklost«. Paradoks in perverzija je seveda v tem, da so te »pretekle emocije« emocije nekoga drugega, torej tistih nekaj »tehničnih retardirancev«, ki še posedujejo čustveno življenje. Seveda pa je v prvi vrsti ujetnik tega tehničnega podoživljanja sam glavni junak Lenny Nero, ki nostalgično priklicuje svojo fatalno ljubezen. Njegovo bivše dekle, pop pevka, sedaj živi s šefom glasbene industrije, kar omogoči filmu, da eksponira ne samo konkurenčne tenzije na tem področju, ampak tudi »revolucionarne« trende v tej vrsti množične kulture, trende, ki v glasbi izpostavljajo socialno ogroženost in rasno nestrpnost. Ko pa ubijejo prijateljico pop pevke, ki »dela« za Lennyja Nera, in ko policija vulgarno ubije črnskega radikalnega pevca, pa zadeve kulminirajo, saj ne gre več le za nostalgične emocije in prepovedano preprodajo emocij, ampak za življenje in smrt tako posameznika kot družbe z napetimi razrednimi in rasnimi odnosi. Konec kalvarije v **Čudnih dnevih** pa vseeno ponuja upanje, upanje, ki ga v filmu zastopa brezkompromisna Mace, ključna opora Lennyju Neru tako za njegov pobeg iz uničujoče emocionalne nostalgije, kakor tudi za obračun z umazanimi policaji. Vlogo Mace je fenomenalno odigrala Angela Bassett, ki se je seveda spomnimo kot filmske Tine Turner.

SILVAN FURLAN

PREKLETI GOZDIČEK

GAZON MAUDIT

*režija: Josiane Balasko**scenarij: Josiane Balasko**fotografija: Gerard de Battista**glasba: Manuel Malow**igrajo: Victoria Abril, Josiane Balasko, Alain Chabat, Jicki Holgado, Miguel Bosé**Francija, 105 minut*